

det ikke alene fra hendes Moders og Torben Dihmers timelange Samtaler i Dronningens Tværgade. De strakte sig gennem hele hendes Liv, helt tilbage til Barndomshjemmet paa Samsø, hvor hun saa tidt havde følt sig tilovers og glemt, naar Distriktslægen og Præsten eller andre kom i Besøg og Diskussionen blev saa kampvarm, at endogsaa hendes Moder kunde give sig til at banke i Bordet af Iver.

Hun var gaaet op paa sit Værelse for at pakke ud. Øverst i Kufferten laa hendes Skrivemappe mellem nogle Noder, og da hun aabnede den, faldt der et Blad Papir ud, der vakte hendes Forskrækkelse.

Det viste sig at være den kasserede Begyndelse til et Brev, som hun straks efter Hjemkomsten til København havde skrevet til Torben Dihmer for at forklare sig for ham. Hun havde følt, at han mellem alle Mennesker dog var den eneste, der maaske vilde kunne forstaa hende.

Rødmen steg hende helt op i Panden, mens hun læste:

»Ikke et Menneske i Verden kan hjælpe mig, ikke engang Mor. Men til Dem vil jeg forsøge at skrive, og De skal nu vide alt, hvad jeg selv veed. Det var jo saadan, at jeg syntes om Dem og holdt af at tale med Dem allerede før jeg var rigtig voksen. Ikke saa meget som senere maaske, men alligevel ikke saa lidt.«